

НЕПРОЛАЗНЕ ВРЕДНОСТИ РУСКЕ КУЛТУРЕ И УМЕТНОСТИ

Преводачки, литерарни, ликовни и читалачки конкурси за ученике средњих школа

Поштовани наставници и ученици,

Подстакнути сјајним одзивом на прошлогодишњи конкурс поводом прославе 60 година постојања Катедре за руски језик и књижевност, и у жељи да негујемо дух сарадње, расписујемо преводачки, читалачки, литерарни и ликовни конкурс за ученике средњих школа. Будући да се претходне, 2021. године, навршило 200 година од рођења великог руског писца Ф. М. Достојевског, одјек прославе овог јубилеја присутан је и у овој прилици. Следе детаљније инструкције за сваку категорију засебно.

1) Преводачки конкурс. За учешће је потребно превести одломак из стваралаштва Достојевског (Елка и свадба). Текст се налази на последњој страници овог документа. С обзиром на то да је у питању књижевни превод, нарочито ће се вредновати аутентичност и успешна реконструкција стила оригиналног текста.

2) Читалачки конкурс. Потребно је изражајно прочитати и снимити монолог јунака Версилова из романа *Младић* (налази се на крају овог текста), а затим видео снимак проследити на приложену адресу. Комисија ће приликом процене радова имати у виду следеће критеријуме: степен савладаности фонетских правила (правилно изговарање гласова, речи и синтагми), интонациону организацију текста, интерпретацију, као и поштовање временског оквира за реализацију задатка (до 5 минута).

3) Литерарни конкурс. Прихватају се оригинални радови на српском језику у прозном облику, написани на једну од следећих тема:

- *Писмо Ф.М. Достојевском*
- *Мој омиљени руски писац*
- *Руско књижевно дело које је највише утицало на мене*

4) ликовни конкурс на тему *Руска култура*. Долазе у обзир све технике: традиционалне врсте сликарских и цртачких техника, као и дигитално цртање/сликање. Тема ликовног конкурса односи се на све оно што је оставило утисак на вас, а повезано је са руском културом: сама земља, градови, села, природа, народ, начин живота, култура, уметност (књижевност, сликарство, филм, музика, балет и др.), народни обичаји/веровања, митологија итд.

Сви радови шаљу се на исту адресу: slavistika.konkurs2022@gmail.com

Молимо да радове за преводачки и литерарни конкурс пошаљете у word или pdf формату, радове за ликовни конкурс фотографишете/скенирате (уколико нису у дигиталном облику), а видео снимке проследите преко wetransfer-а или једноставно окачите на google drive, и омогућите нам приступ. Радови за конкурс прихватају се до 10. јуна 2022. године. Сваки учесник има право да учествује у свим категоријама конкурса, али са само једним радом у оквиру сваке категорије. Сваки учесник гарантује да је аутор рада који предаје и потврђује да рад није плагијат.

Приликом слања радова у мејлу је потребно написати следеће податке:

- име и презиме ученика;
- разред, назив средње школе, место;

– уколико ученик самостално учествује, осим назива средње школе и места, може се навести кућна адреса;

– имена професора-ментора уколико они организују учествовање у конкурс;

Комисија ће бити састављена од одабраних чланова Катедре за руски језик и књижевност. Пристигле радове објављиваћемо на друштвеним мрежама (фејсбук и инстаграм), где ћемо 20. јуна и прогласити победнике с којима ћемо потом ступити у контакт како бисмо им послали награде (књигу руског аутора и руске слаткише).

Фејсбук: https://www.facebook.com/search/top?q=slavistika_ff.uns

Инстаграм: https://www.instagram.com/slavistika_ff.uns/

Уколико имате било која питања у вези са конкурсом, можете нам писати на slavistika.konkurs2022@gmail.com или се обратити путем друштвених мрежа.

Текст за преводачки конкурс

Ф. М. Достоевский *Елка и свадба* (отрывок)

Дети все были до невероятности милы и решительно не хотели походить на больших, несмотря на все увещания гувернанток и маменек. Они разобрали всю елку вмиг, до последней конфетки, и успели уже переломать половину игрушек, прежде чем узнали, кому какая назначена. Особенно хорош был один мальчик, черноглазый, в кудряшках, который все хотел меня застрелить из своего деревянного ружья. Но всех более обратила на себя внимание его сестра, девочка лет одиннадцати, прелестная, как амурчик, тихонькая, задумчивая, бледная, с большими задумчивыми глазами навывкате. Ее как-то обидели дети, и потому она ушла в ту самую гостиную, где сидел я, и занялась в уголку – с своей куклой. Гости с уважением указывали на одного богатого откупщика, ее родителя, и кое-кто замечал шепотом, что за ней уже отложено на приданое триста тысяч рублей. Я оборотился взглянуть на любопытствующих о таком обстоятельстве, и взгляд мой упал на Юлиана Мастаковича, который, закинув руки за спину и наклонив немножечко голову набок, как-то чрезвычайно внимательно прислушивался к празднословию этих господ. Потом я не мог не подивиться мудрости хозяев при раздаче детских подарков. Девочка, уже имевшая триста тысяч рублей приданого, получила богатейшую куклу. Потом следовали подарки понижаясь, смотря по понижению рангов родителей всех этих счастливых детей. Наконец, последний ребенок, мальчик лет десяти, худенький, маленький, весноватенький, рыженький, получил только одну книжку повестей, толковавших о величии природы, о слезах умиления и прочее, без картинок и даже без виньетки. Он был сын гувернантки хозяйских детей, одной бедной вдовы, мальчик крайне забитый и запуганный. Одет он был в курточку из убогой нанки. Получив свою книжку, он долгое время ходил около других игрушек; ему ужасно хотелось поиграть с другими детьми, но он не смел; видно было, что он уже чувствовал и понимал свое положение. Я очень люблю наблюдать за детьми.

Текст за конкурс изражајног читања

Мне приснился совершенно неожиданный для меня сон, потому что я никогда не видал таких. В Дрездене, в галерее, есть картина Клода Лоррена, по каталогу – «Асис и Галатее»; я же называл ее всегда «Золотым веком», сам не знаю почему. Я уж и прежде ее видел, а теперь, дня три назад, еще раз мимоходом заметил. Эта-то картина мне и приснилась, но не как картина, а как будто какая-то быль. Я, впрочем, не знаю, что мне именно снилось: точно так, как и в картине, – уголок Греческого архипелага, причем и время как бы перешло за три тысячи лет назад; голубые, ласковые волны, острова и скалы, цветущее побережье, волшебная панорама вдали, заходящее зовущее солнце – словами не передашь. Тут запомнило свою колыбель европейское человечество, и мысль о том как бы наполнила и мою душу родною любовью. Здесь был земной рай человечества: боги сходили с небес и роднились с людьми... О, тут жили прекрасные люди! Они вставали и засыпали счастливые и невинные; луга и рощи наполнялись их песнями и веселыми криками; великий избыток непочатых

сил уходил в любовь и в простодушную радость. Солнце обливало их теплом и светом, радуясь на своих прекрасных детей... Чудный сон, высокое заблуждение человечества! Золотой век – мечта самая невероятная из всех, какие были, но за которую люди отдавали всю жизнь свою и все свои силы, для которой умирали и убивались пророки, без которой народы не хотят жить и не могут даже умереть! И все это ощущение я как будто прожил в этом сне; скалы, и море, и косые лучи заходящего солнца – все это я как будто еще видел, когда проснулся и раскрыл глаза, буквально оmoченные слезами. Помню, что я был рад. Ощущение счастья, мне еще неизвестного, прошло сквозь сердце мое, даже до боли; это была всечеловеческая любовь.